

Nemzetközi Frankofon Tábor

Július elején négy egyetemista utazott Párizsba azzal a céllal, hogy egy csodás hónapot töltsenek el több ország fiataljaival. Persze ehhez hozzásegített az az ösztöndíj (másneven Nemzetközi Frankofon Tábor), mely az étkezést és a szállást biztosította. A Francia-földön eltöltött egy hónapról beszélgettem Garbai Judittal, az ösztöndíj egyik nyertesével.

– *Kezdjük az elején. Megérkeztek a francia fővárosba...*

– ...igen. Szerencsére nem kavartunk el a repülőtéren. Meglepő, hogy ott milyen könnyen lehet tájékozódni. Mindenki van írva a táblákra. Nem is kellett útbaigazítást kérnünk. Az első eligazítást a központba érve kaptuk a táborral kapcsolatban. Innen mentünk a szállásra, amely egy kollégiumban volt. Itt ismertük meg a többi résztvevőt. Még sosem láttam ilyen vegyes csoportot. Orosz, ukrán, lengyel, tunéziai, romániai, svéd, cseh, török, szíriai, indiai, brazil, mexikói, nigériai és magyar diákok alkották. Párizsban nem sok időt töltöttünk. Pár nap városnézés, és közösen mentünk tovább Besancon-ba. Ami a szállást illeti, négy ágyas szobák voltak, de maga a hely nagyon családias volt. Egy-egy napunk úgy telt el, hogy reggeli után gyülekeztünk, és estig magát a várost, és annak minden nevezetességét megnéztük. Vacsora után megismerehettük más országok kultúráját, szokásait, ételeit. Mindenki a saját országát mutatta be.

– *Hol volt a harmadik, illetve negyedik szálláshely?*

– A harmadik Lons-le-Sauiner-ben volt. Itt megmutatták a sajtgyárat, a sóbányát, és egyéb ipari helyeket. Az utolsó állomás Arcesland, a volt királyi sóbányászok lakhelye volt.

– *Mi az, ami eltér nálunk és a franciáknál?*

– Az első, amivel találkoztunk, az étkezési szokások. Ők nem esznek levest. Bár ugyanúgy van előétel, amit főétel követ, majd valami sajtkülönlegesség egy kis borral. A francia emberek nagyon kedvesek, és nem zavarta

őket, hogy akcentussal beszéljük a nyelvüket. Ami meglepett, hogy egyes központokban a polgármester fogadta a csoportot, és beszélgetett velünk. Kérdezte, ki honnan jött, hogy érzi magát. Jól esett, hogy ilyen örömet váltottunk ki.

– *Milyen volt együtt élni a brazilokkal, szíriaiakkal, indiaiakkal, hogy a többitől ne is szóljak?*

– Fantasztikus! Nagyon sok dolgot tanultunk tőlük. Mint például felfedeztük, hogy a brazil mentalitás sokban hasonlít a magyarhoz. Vagy hogy az indiaiak nem táncolnak párban. Esténként, az országbemutatók után eljártunk a helyi szórakozóhelyekre, és sokat beszélgettünk. Persze franciául vagy angolul. Semmiféle klikkesedést nem lehetett észrevenni. Mindenki beszélt mindenkivel. Az indiaiak nagyon szerettek az isteneikről beszélni. Nehéz volt megszokni, hogy náluk több mint százféle isten van. De az mindenkit meglepett, mikor az egyik Indiából érkező lány közölte, ő ateista. Amikor strandon jártunk, az indiai lányok nem is vetkőztek le, mert nekik például tiltja a vallásuk, de ezt másnál is észrevettük. Megtudtuk a oroszoktól, hogy imádnak vásárolni. Aztán sokat beszélgettünk még a párkapcsolatokról is. Itt is az indiaiaknál volt a nagy eltérés, mert náluk minden házasság előtti párkapcsolat titkos. A szíriaiaknál a házasság előtt egyáltalán nincs kapcsolat. De náluk olyan szó sincs, hogy ateista. Valaki vagy ortodox, vagy muzulmán. Sok érdekességet fedeztünk fel az országbemutatók alatt is. Itt ételeket is megismertünk. Ott van mindjárt a mate. Ez egy tea, melyet kétféleképpen is lehet elkészí-

teni. A szíriaiak forrón isszák, cukor nélkül, míg a brazilok hidegen és édesen. Voltak, akik ajándékot is hoztak. Felénk ez sem divat. A szíriaiak faragott fadobozt és kézzel font táskát. A brazilok papucsot és pólót. Ez is bizonyította a nyitottságot, és szeretetet. Én is elajándékoztam minden ékszerem. A karkötőim, a nyakláncom, a gyűrűm, 1-2 ruhám. Ez olyan jó dolog. Én azért kaptam egy szíriai lánytól egy kék sálát, mert kék a szemem. Nekem adta, holott lehet, hogy sok emlék kötötte hozzá. Ez aztán az önzetlenség. Nincs bennük, hogy „ez az enyém, nem adom senkinek”. Pláne egy majdnem idegennek, hisz alig egy hónapot voltunk együtt. De nem csak az önzetlenség, a tolerancia is nagy bennük. Nem vitatkoztunk össze semmilyen témán. Sem a vallásiakon, sem a hagyományokon, vagy szokásokon. Sőt örömmel mutattuk be egymásnak a saját kultúránk jellegzetes zenéit. Így például a himnuszokat. Azt hiszem, nyugodtan kijelenthetem, a miénk a „legsomorúbb”. A többi országé kicsit ütemesebb.

– *Volt-e valami látványos különbség a népek közt, gondolkodok itt az öltözködésről?*

– Nem. Legtöbben farmert és pólókat viselt. Persze voltak, akik a népi viseletüket hordták. Az indiaiak kedvenc öltözete a hímezett szoknya, egy ujjas felsővel, erre rátekernek egy áttetsző sálát. De náluk divat még a hennafestés is, valamint a két tenyérből jóslás. Az utolsó este előadtunk közösen egy kis darabot: Egy indiai táncot, egy svéd és egy arab dalt, így egy kis nyelvtudás is átvehettünk. Ők is próbálkoztak a magyarral, ez azonban nagyon nehezen ment nekik. Azt állítják, dallamos a nyelvünk. A szomorú az egészben az, hogy gyorsan eltelt ez az egy hónap. Interneten tartjuk a kapcsolatot. Én például rendszeresen írok a brazil és a svéd lányoknak. Nagyon sok élményt szereztem. Hasznosíthatom a nyelvtudásom, és más országok kultúrájával is megismerkedtem. Hát kívánhattam volna ennél többet?!